

Ézsau és Jákób születése

2008. November 20.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008. 11. 16.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk az Úr Jézus Krisztus által. Magasabbak a Te utaid a mi emberi rendeléseinknél, s mi úgy gondoljuk gyakran, hogy a mi életünk a saját kezünkben van, magunk alakítjuk a sorsunkat, de Te újra meg újra megmutatod nekünk, hogy e világ folyása a Te akaratodtól függ. Köszönjük hát Néked, hogy eljöhettünk most is a Te szent hajlékba, hallhatjuk a Te Igédet, és készek lehetünk befogadni azt. Add nekünk a Te áldó szeretetedet, hogy Szent Lelked által megérthessük saját elrendelésünket, felvállalhassuk sorsunkat, szolgálhassunk hűséggel a Te szent Fiadnak, a mi Urunk Krisztusnak. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Mózes 1. könyvének 25. részéből, a 19.-26. versekből:

Ez Izsáknak, Ábrahám fiának a nemzetsége: Ábrahám nemzette Izsákot. Izsák negyvenesztendő volt, amikor feleségül vette Rebekát, az arám Betúél leányát, az arám Lábán húgát Paddan-Arámból. És Izsák könyörgött az Úrnak feleségéért, mivel meddő volt. Az Úr pedig engedett könyörgésének, úgyhogy teherbe esett Elment azért, hogy megkérdezze az Urat. Az Úr pedig ezt mondta neki: Két nép van méhedben, két nemzet válik ki belsődből: egyik nemzet erősebb lesz a másíknál, de a nagyobbik szolgál a kisebbnek! Elérkezett a szülés napja, és ikrek voltak a méhedben. Kijött az első: vörös volt, és mindenütt szőrös, mint a daróc. Ezért Ézsau nevezték el. Azután kijött a testvére, kezével Ézsau sarkába kapaszkodva. Ezért őt Jákóbnak nevezték el. Izsák hatvanesztendő volt, amikor ezek születtek. (1Móz 25,19-26)

Kedves Testvéreim! Azért foglalkozunk ugye vasárnapról vasárnapra Izrael népének kiválasztottságával és történetével, mert hisszük és valljuk, hogy az ősatyákon és a népen keresztül Isten egy üzenetet kíván átadni nekünk. Üzenetet, amely úgy adódik át, hogy más emberek életéről, az ő kiválasztottságukról, Istenhez való viszonyukról ismerünk meg történetet, és helyes és helytelen döntéseik alapján megtapasztalhatjuk azt, hogy Isten hogyan vélekedik az emberi életről, a régvoltakéről, s a miénkről egyaránt.

Eljutottunk most Izrael népének második ősatyjáig, Izsáig. Mondhatnánk azt, hogy a Biblia lapjain olyan jelentéktelennek tűnő figura ez az Izsák. Hiszen ha belegondolunk, ismerőssé válik akkor, amikor édesapjának a hitét próbálja meg az Úristen, próbára teszi, hogy vajon fel tudná-e áldozni ezt a gyermekét. Akkor megmenekül a haláltól, aztán az apja hozat neki feleséget, de ez is inkább az apjáról, az apja gondolkodásáról szól. Aztán tudjuk azt, hogy volt neki két fia, de alig többet erről. A Biblia nagyon szűkszavúan intézi el az életét, már ami konkrétan őrá, erről az Izsák nevezetű emberről szól.

A most felolvasott részben megtudjuk azt, hogy féltestvérével, Izmáellel együtt közösen temetik el az apjukat, együtt adják meg neki a végtisztességet, majd hogy fiai születnek. Igen ám, de ha az ember nem is, az életének bizonyos körülményei, és a fiai születése körüli dolgok azért fontosak nekünk, mert Isten nem hagyja el a Benne bízót, Isten nem az alapján választ ki minket, hogy nagyok és hatalmasak leszünk-e, hanem hogy mik az Ő későbbi tervei.

Épp ezért Isten nem azzal az Izmáellel foglalkozik, aki a lekciónban le van írva, hogy tizenkét gyermeknek lett az apja, nagy népnek lett az ura, Egyiptomtól keletre hatalmas fejedelemnek számíthatott, hanem erről a jelentéktelen Izsákról ír le nekünk igazán fontos dolgot. Mégpedig azt, hogy negyvenesztendősen megnősül, s nem születik gyereke. A bibliai ember gondolkodása szerint ha nem születik gyerek, akkor az Isten nem szeret minket. Hiszen akkor nem ad jövőt. Mert gyermekeinkben, az utánunk jövő nemzedékekben hordozzuk a jövőnket, a népünk jövőjét, a nemzet jövőjét, és így talán Izsák is elkeseredhetne, hogy ő valamit rosszul csinál, mert bünteti őt az Isten. Hát lehet, hogy az Isten mégis azt az Izmáelt választotta ki? Hiszen ott már megvan a tizenkét gyerek. Vajon mégis az a másik, a törvénytelen gyermek lenne a fontos?

De Izsákról csak annyit tudunk meg, hogy ő imádkozik a feleségéért. Ő nem másik asszonyt vesz mellé, ahogyan az apja tette, hanem 20 éven keresztül imádkozik azért, hogy legyen gyermeke. S az Isten a végén meghallgatja ezt az imádságot. S aztán amikor ezt meghalljuk, akkor tulajdonképpen a figyelem már el is terelődik megint erről az emberről, és előjön a feleség. És Isten, a Biblia az asszony szemszögéből kezdi nézni a helyzetet. Mert mi történik? Ahogy várandós lesz, a gyermekek tusakodni kezdenek az ő méhedben. Mert hirtelen két fia is lesz, de hát ezek olyan békétlenek.

Az ókor embere még nem rendelkezett röntgennel, az ókor embere még nem rendelkezett olyan modern felszerelésekkel, mint mi, így hát hogyha nagyon aktívak voltak a méhedben a magzatok, akkor megijedtek. Lehet, hogy el fognak menni? Lehet, hogy épphogy teherbe esett ez az asszony, máris el fogja veszíteni őket? Kétségbe esik, és azt mondja, hogy akkor minek is élek? Hát ha nem sikerül megszülnöm azokat a gyermekeket, akiket megfogantam, akkor mi van? Akkor hiába minden.

De ez az asszony mégis elmegy az Istenhez, és Őt kérdezi. Hogy ennek a jelentőségét megértsük, ahhoz meg kell értenünk, hogy mit jelent ez. Abban az időben is volt ugyanis orvostudomány. Tapasztalati úton és különböző módszerek segítségével azért már léteztek orvosok, akik gyógyfűvekkel, akik különböző akupunktúrák vagy masszázshoz hasonló módszerekkel, de akár sebészeti eszközökkel is próbáltak gyógyítani. Az egyiptomi sebészet híres volt abban az időben.

Ez az asszony azonban nem azt mondja, hogy elmegyek egy orvoshoz, egy füvesemberhez, egy bábaasszonyhoz, megkérdezem azokat az asszonyokat, akik előttem járnak, akik idősebbek, hogy ők mégis mit tennének a helyemben. Hanem megkérdezi az Urat. Persze, kérdezhetitek azt, hogy mit jelent az, hogy elmenni és megkérdezni az Urat. Ez

magyarán mondván azt jelenti, hogy elment Isten emberéhez, nevezzük ezt prófétának, vagy éppen papnak, annak az embernek, aki az istentiszteleteket vezette, vagy aki által elfogadottan az Úr Igéje szólt az emberekhez, és tőle kérdezett.

Ez az asszony nem a természettudományra akart hagyatkozni, hiszen a természettudomány az előző húsz évben már megbukott, hiszen ő meddő volt. Az Isten ajándékának tekintette a gyermekeket, és az Isten emberét kérdezte meg. Mi történik velem? Mit akar az Isten tőlem? Tudjátok, ez az asszony megint csak Ábrahám helyett átvette a hit példaképévé válást, hiszen ebben a generációban, Izsák generációjában ő az, aki igazán tud hinni. Nem rohángál ide-oda, hanem az Istentől kérdez: Uram, mi a célod, mi a szándékom, mi fog történni, mi történik bennem, és mi történik körülöttem? És ezzel a kérdéssel példát ad minden hívő embernek manapság is.

Mert olyan hitetlenek vagyunk mi manapság. Elfutunk az orvoshoz, mert megszoktuk, hogy a bajainkra pirulát kell szedni. Megtanultuk azt, hogy legegyszerűbb késsel fölágatni magunkat bizonyos betegségek esetén. Megtanultuk azt, hogy ha az orvostól kérünk valamit, akkor az majd megpróbál meggyógyítani minket.

De tudjátok, pont az elmúlt napokban, péntek délután voltam egy nagyon kedves, engem ugyan soha nem tanító, teológiai professzornak a temetésén. Karasszon Dezső halála nagyon furcsa volt. Mert hiszen nem történt más, mint hogy 84 évesen eltörte a lábát. Bevitték megoperálni. És a kórházban, a műtőasztalon kapott egy fertőzést. Egy húsevő baktérium támadta meg. S az orvosok nem tudtak mit vele csinálni. És a lábadozásból, a gyógyulás bizonyosságából, hiszen nem volt olyan komoly a betegség, és nem volt Karasszon Dezsőnek az egészségi állapota olyan rossz, hogy ne azt mondták volna, hogy betesznek két csavart, és minden rendben. Hetek alatt temetésre változott ennek az embernek a sorsa.

Miért? Azért, kedves Testvéreim, mert ennyi volt neki megírva. Mert az Úristen kezében van az életünk, és ezt nagyon pontosan tudta Rebeka is. Hogy lehet gyógyítani magunkat, lehet bízni mindenféle emberi praktikákban, de az élet végső kérdéseire a választ csak az Istennél találjuk meg. És lám, Isten embere által amikor megszólal az Úr, mit mond Rebekának? Hogy nyugalom, ne izgulj, ez a nagy tusakodás a te méhedben azért van, mert két nemzet fia van benne. Te ósanya leszel két különböző nemzetnek: Ézsau és Jákób. A szőrös, de hatalmas nagy vadász, és a sima, simulékony, a család belőled indul el. A tusakodás kettejük között gyermekkorukban kezdődik, és mondhatnánk, sosem fog véget érni. Az erősebb hatalmasabb lesz, de a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.

Kedves Testvéreim, mondhatjuk azt, hogy majd a kicsi, a család uralma alá hajtja a földet amelyet te ismersz, ahova csak a keze elér. Mondhatjuk úgy, hogy ebben a gyermekben ott van az egész világnak a végzete. Az örök harcban, és abban, hogy mindez benned indul el, belőled indul el. S ez megnyugtatja az asszonyt, és mi történik? Amit mondott Isten embere, teljesül. Mert különben mi másért írnák le a születésnek a körülményeit, hogy először megszületik Ézsau, aztán jön Jákób. Ez azt jelenti, kedves Testvéreim, hogy amit mond az Úr, az úgy lesz. Az elől nem lehet elfutni, az elől nem lehet kitérni.

Igen ám, de az uralkodást mindenki máshogy értelmezi. Ennek az uralkodásnak a mibenlétéről, mondjuk így, mindenki másként gondolkodik. Mert ott vannak Ézsau leszármazottai, akik sokan vannak, ma is sokan vannak, és ott vannak Jákób leszármazottai, akik sok helyen jelen vannak mind a mai napig, és próbálnak arra a hatalomra törekedni, amire úgy gondolják, hogy ebben az ígéletben jelent meg először. Hogy a kisebbik majd ura lesz mindenkinek. És nem veszik észre a mi keresztyéni másként gondolkodásunkat.

Mert hiszen pontosan arról szól ez a történet, hogy a valódi hatalom a Krisztusban jelent meg. A valódi kegyelem Jákób és egész nemzetsége számára nem az, ha elérnék a világhatalmat, hanem az, hogy közülük született meg a Krisztus. Ők hozták el a békességet az egész világnak. És a kegyelem az, kedves Testvéreim, hogy mi most gondolhatunk arra, hogy az Istennek a kiválasztása az nem úgy működik, mint ahogy mi, emberek, ezt elképzeljük. Mert ha emberi számítás szerint megkérdezzük tőlünk, hogy mi kire bíztuk volna, hogy az Isten népévé legyen, vajon Izmáelre vagy Izsákra, azonnal azt mondjuk, hogy a nagy népnek a gyermekére. Ahol tizenkét fiú megszületik, ahol biztonságban van a jövő, akik harcosok, akik kemények, akik erősek. Legyen Izmáel fontos az Istennek.

Az Isten ellenben kiválasztotta a lehet, hogy jó képességű de mégiscsak jelentéktelen Izsákot. Hogy te leszel a jövő. Mert én nem az emberi aggyal gondolkodom. Számomra nem az emberi számítások a fontosak, én nem a gazdagok Istene vagyok, és akiket szeretek, azokat nem feltétlenül hatalommal vagy pénzzel kívánom megajándékozni. Én a jövő ígéletét adom nekik. A megmaradást akkor is, ha nincs matematikai esélye. Mert hát Izsák életében a matematika, mondjuk így, nem játszik szerepet. Negyvenévesen nősül, húsz év múlva születnek a fiai, és a gyengébb fia lesz az erősebb. Logikátlan a mi emberi gondolkodásunk szerint.

De ez az isteni logika az, amely mindnyájunk számára, akik szintén nem érdemeljük meg a kegyelmet, akik ugyanúgy vétkezünk, ugyanúgy eltérünk az Isten útjáról, ahogy tette ezt Ábrahám, az ósáta, akik néha bizony-bizony hol egymást, hol önmagunkat ugyanúgy megcsaljuk, mint Jákób, akik néha-néha ugyanolyan hirtelen haragúak tudunk lenni, mint amilyen Ézsau volt, akik ugyanúgy elmondhatjuk magunkról, hogy nincs saját királyságunk, nincs saját országunk, hanem ki vagyunk szolgáltatva nálunk hatalmasabbak kényének-kedvének, mi elmondhatjuk, hogy nekünk viszont van jövőnk. Mert a jelen világ Isten nélküli hatalmasságai el fognak tűnni. Semmivé lesznek az Isten kezében.

De mi, kicsiny, jelentéktelen hívő emberek voltunk ezer évvel ezelőtt is, és a mi fajtánk lesz az, aki ezer év múlva is hitvallója lesz a Krisztusnak. És akik egyházat, istentiszteletet, életet szentelnek oda az Isten ügyének.

Tudjátok, Testvéreim, itt van számunkra az evangélium. Mi mindannyian ismeretlen Izsákok vagyunk. Akik hordjuk a magunk keresztyét, akik szolgáljuk a mi Urunkat, a Krisztust, akiben megjelent Izráel hatalma a világban, akik alávetjük magunkat annak, hogy sosem lesz saját, a mi ágyékunkból fakadó népünk talán, vagy lehet, hogy elveszítjük még azt is,

amink van, de mindörökké meg tudunk maradni Isten népének, Isten kiválasztottainak, s ha hűségesek maradunk Hozzá, akkor velünk és általunk megmarad az, amit képviselünk: hitünk, egyházunk, nemzetünk.

Ez az ígéret évezredekkel ezelőtt megmutatkozott Izsák életében, ez az ígéret adhat most nekünk erőt ahhoz, hogy szolgáljuk a Krisztust, és hittel nézzünk az eljövendő felé. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük azt, hogy gyermekeid lehetünk. Hogy hittel nézhetünk a jövőre, s hogy mindenből tanulni tudunk, ami körülvesz minket. A legtokéletesebb tanítást pedig a Te szent Igéd adja minékünk. Történetek, melyek ezerévek távlatából szólnak hozzánk, melyeket általunk soha nem ismert emberekről írnak, s melyek mégis arra rendeltettek, hogy tanítsanak minket. Tanítsanak hűségesek maradni Hozzád, önmagunkhoz, s elfogadni azt a rendeltetést, azt a célt, melyet Te adsz minékünk. Add, hogy mi tudjunk egyszerű Izsákok maradni, s ha mégis nagyobb utat rendelsz valamelyikünknek, engedd, hogy emlékezzünk rá, kik voltunk, s hogy hová tartozunk.

Mennyei Édes Atyánk, áldj meg minket, hogy tudjunk előtted fejet hajtani, a Te rendelésedet alázattal elfogadni, s egymáshoz jó testvérként mindig szeretettel fordulni. Mindenség Istene, áldj meg minket és taníts minket, légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólított a gyülekezetből. Adj nekünk gyógyulást, erőt és hitet, vágyakozást a közösségre, s engedd, hogy hitünket megvalljuk életünk minden helyzetében.

Mennyei Édes Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden ember értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.